

Digitaal alternatief

Verschenen in de *Automatisering Gids* van 25 januari 2008

De alternatieve genezer had iets nieuws bedacht. Niet met naalden prikken, zoals een acupuncturist, maar door het toedienen van een stroompje, via gevoelige punten in de oorschelp zouden kwalen en ongemakken bestreden kunnen worden. Dat lijkt misschien vaag en zweverig, maar de genezer had zijn theorie uitgewerkt in een dik boekwerk. Hij had ook een deugdelijk businessplan gemaakt voor het vermarkten van de voor deze geneeswijze noodzakelijke apparatuur. Er zou een vriendelijk ogend en ergonomisch vormgegeven apparaat moeten komen, waarmee honderden en misschien wel duizenden genezers het lijden van de mensheid zouden verlichten en waarmee de genezer aardig zou kunnen verdienen. Dat verdienen, sprak de directeur van een elektrotechnische bedrijf wel aan. Hij bood aan het apparaat binnen drie maanden te bouwen, in ruil voor een deel van de opbrengst bij verkoop. Dat leek de genezer een mooi plan en ze gingen dan ook samen op weg naar de spreekwoordelijke pot met goud aan het einde van de regenboog.

Technici die het apparaat daadwerkelijk moesten ontwerpen en bouwen, deden een poging om, samen met de genezer, de theorie van de genezer te vertalen in technische specificaties en software. Dat ware moeizame gesprekken. De genezer had namelijk grote moeite om zijn voortdurend voortschrijdende inzicht te beteugelen en kon schema's en uitgeschreven specificaties niet goed beoordelen. Met het opschrijven daarvan waren de ontwikkelaars na verloop van tijd dan ook maar gestopt. De genezer wilde liever proefondervindelijk vaststellen of wat hij bedacht had ook werkte, zoals hij zich dat voorstelde. Dat sprak de directeur, die vooral commerciële talenten had, wel aan. Hij zette druk op de ketel, want anders zou hij zijn investering nooit terug kunnen verdienen. Er moest nu eindelijk een prototype komen. Dat moest worden goedgekeurd door de genezer en daarmee basta! Geen nieuwe experimenten meer en vooral geen nieuwe inzichten meer verwerken. Het project duurde ondertussen al vier keer zolang als was ingeschat, dus was zijn decreet: afmaken en de markt op.

De technici maakten een proefopstelling, zoals technici dat plegen te doen. De verschillende onderdelen werden op een montageplaat bevestigd en provisorisch aan elkaar verbonden met kabels en klemmetjes. Die bonte verzameling van onderdelen zou moeten kunnen functioneren, zoals de genezer dat had aangegeven. De confrontatie met die proefopstelling in plaats van een fraai vormgegeven apparaat, dat na hooguit nog een enkele aanpassing klaar zou zijn voor gebruik, was een schok. De genezer meende dat die testopstelling geen prototype was en verre van uitontwikkeld. Dus kon er volgens hem net zo goed nog een pakket met nieuwe ideeën in verwerkt worden. Dat werd de directeur te veel. Hij zag zijn winstverwachting in rook opgaan en legde het werk stil, waarop de genezer hem voor het gerecht daagde en afgifte eiste van het prototype. Hij wilde dat door een ander laten doorontwikkelen. De fabrikant vond dat prima, maar wilde er wel geld voor zien. Dat wilde de genezer niet betalen, dus werd er een procedure gestart. Na ruim vijf jaar procederen benoemde de rechter een deskundige om de waarde van het prototype te bepalen. Er waren geen specificaties bekend, de software was niet gedocumenteerd en de hardware had inmiddels zijn zesde verjaardag al gevierd. De waarde werd dan ook op nihil getaxeerd. De genezer mocht het prototype daarom gratis ophalen. Het laat zich raden dat dat, kort daarna, samen met de droom van de genezer, in de vuilnisbak terecht gekomen is.

Ben Slijk

